

Sygn. akt II K 149/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Częstochowie Wydział II Karny

w składzie :

Przewodniczący: Sędzia SO Dominik Bogacz

Ławnicy: Robert Szelong, Dorota Pytlik

Protokolant: Katarzyna Kilan

w obecności oskarżyciela publicznego: prokuratora Rafała Buły z Prokuratury Rejonowej w Częstochowie delegowanego do Prokuratury Okręgowej w Częstochowie

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 16 listopada 2016 r. i 21 grudnia 2016 r.

sprawy M. D.

córki J. i S. z domu F.

urodz. (...) w C.

oskarżonej o to, że:

I. w nieustalonym czasie i miejscu, przed dniem 3 września 2008r., w celu użycia za autentyczny podrobiła weksel in blanco wystawiony na rzecz (...) SA z siedzibą we W. opatrzony datą 04.07.2008r w celu zabezpieczenia innego zobowiązania finansowego wynikającego z umowy nr (...) zawartej z (...) SA we W. podrabiając na nim podpis swojego męża W. D. oraz jego podpis na zobowiązaniu do tegoż weksla opatrzonym datą 7 maj 2008r, przy czym czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi,

tj. o przestępstwo z art. 310 § 1 k.k. w zw. z art. 310 § 3 k.k.

II. w nieustalonym czasie i miejscu, przed dniem 4 lutego 2009r, w celu użycia za autentyczny podrobiła weksel in blanco wystawiony na rzecz (...) SA z siedzibą we W. opatrzony datą 23.07.2008r w celu zabezpieczenia innego zobowiązania finansowego wynikającego z umowy nr (...) zawartej z (...) SA we W. podrabiając na nim podpis swojego męża W. D. oraz jego podpis na zobowiązaniu do tegoż weksla opatrzonym datą 7 maj 2008r, przy czym czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi,

tj. o przestępstwo z art. 310 § 1 k.k. w zw. z art. 310 § 3 k.k.

orzeka:

1. na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. i art. 67 § 1 k.k. warunkowo umarza postępowanie karne wobec M. D. o to, że:
 - a) w bliżej nieustalonym czasie pomiędzy 7 maja 2008 roku a 3 września 2008 roku, w nieustalonym miejscu, w celu użycia za autentyczny podrobiła dokument wystawiony na rzecz (...) SA z siedzibą we W. opatrzony datą 04.07.2008 r. w celu zabezpieczenia innego zobowiązania finansowego wynikającego z umowy nr (...) zawartej z (...) SA we W.

podrabiając na nim podpis swojego męża W. D. oraz jego podpis na zobowiązaniu opatrzonym datą 7 maj 2008r, to jest o przestępstwo z art. 270 § 1 k.k.

b) w bliżej nieustalonym czasie pomiędzy 7 maja 2008 roku a 4 lutego 2009 roku, w nieustalonym miejscu, w celu użycia za autentyczny podrobiła dokument wystawiony na rzecz (...) SA z siedzibą we W. opatrzony datą 23.07.2008 r. w celu zabezpieczenia innego zobowiązania finansowego wynikającego z umowy nr (...) zawartej z (...) SA we W. podrabiając na nim podpis swojego męża W. D. oraz jego podpis na zobowiązaniu opatrzonym datą 7 maj 2008 r, to jest o przestępstwo z art. 270 § 1 k.k.

na okres próby wynoszący 1 (jeden) rok;

2. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzec przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci:

- dokumentu nazwanego weksel własny znajdującego się na k. 21 akt sprawy cywilnej VI Nc 400/09 Sądu Rejonowego w Oławie,

- dokumentu nazwanego weksel własny znajdującego się na k. 20 akt sprawy cywilnej I Nc 1120/08 Sądu Rejonowego w Oławie,

- zobowiązania z dnia 7 maja 2008 roku znajdującego się na k. 401 akt,

- zobowiązania z dnia 7 maja 2008 roku znajdującego się na k. 403 akt;

3. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżoną od ponoszenia kosztów postępowania, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

Szelong Robert SSO Dominik Bogacz Pytlik Dorota

Sygn. akt II K 149/16

UZASADNIENIE

W dniu 14 lipca 2004 roku W. D., mąż oskarżonej M. D., zawarł z (...) we W. umowę pożyczki nr (...) - pożyczkę uzupełniającą na kwotę 3842,56 zł. Następnie w dniu 28 czerwca 2005 roku W. D. zawarł z (...) we W. kolejną umowę pożyczki nr (...) - pożyczkę uzupełniającą na kwotę 2022,35 zł

(Dowód: umowy pożyczki z załącznikami k. 506-516).

Pożyczki ten nie były spłacane w ustalonych terminach, w związku z czym (...) SA we W. wypowiedział wskazane wyżej umowy pożyczki, a następnie sprzedał wierzytelności (...) Spółce Akcyjnej we W., o czym W. D. został powiadomiony.

(dowód: wezwanie do zapłaty k. 439)

W nieustalonej dacie, nie wcześniej niż 7 maja 2008 r., (...) SA we W. wysłał pocztą na adres zamieszkania W. D. dokument zatytułowany „Zobowiązanie” i opatrzony datą 7 maja 2008 r., dotyczący uznania zobowiązania wynikającego z umowy (...). Z treści tego zobowiązania wynika, iż była to deklaracja wekslowa. Pod treścią tego zobowiązania było pozostawione wolne zaznaczone kropkami miejsce do złożenia podpisu. W dolnej części kartki papieru, na której znajdowało się to zobowiązanie, pod miejscem na złożenie podpisu, znajdował się zapis o treści:

.....dnia.....r. Na

..... zapłac..... za ten

na zlecenie sumę

.....

.....

.....

płatny (Podpis)

Następnie także w nieustalonej dacie, nie wcześniej niż 7 maja 2008 r., (...) SA we W. wysłał pocztą na adres zamieszkania W. D. dokument zatytułowany „Zobowiązanie” i opatrzony datą 7 maja 2008 r., dotyczący uznania zobowiązania wynikającego z umowy (...). Z treści tego zobowiązania wynika, iż była to deklaracja wekslowa. Pod treścią tego zobowiązania było pozostawione wolne zaznaczone kropkami miejsce do złożenia podpisu. W dolnej części kartki papieru, na której znajdowało się to zobowiązanie, pod miejscem na złożenie podpisu, znajdował się zapis o treści:

.....dnia.....r. Na

..... zapłać..... za ten

na zlecenie sumę

.....

.....

.....

płatny (Podpis)

W. D. został wcześniej telefonicznie poinformowany przez pracownika (...) SA, iż ma podpisać te dokumenty, każdy w dwóch miejscach oznaczonych jako „(podpis)” oraz odesłać go na adres nadawcy.

(dowód: dokument k 6, zobowiązanie k. 7, zeznania świadka P. D. k. 395-396, 623-625)

W bliżej nieustalonym okresie pomiędzy 7 maja 2008 roku, a 3 września 2008 roku, w nieustalonym miejscu, na pierwszym zobowiązaniu oraz znajdującym się w jego dolnej części zapisie dwa podpisy o treści (...) złożyła jego żona oskarżona M. D.. Ponadto W bliżej nieustalonym okresie pomiędzy 7 maja 2008 roku, a 4 lutego 2009 roku, w nieustalonym miejscu, na drugim zobowiązaniu oraz znajdującym się w jego dolnej części zapisie dwa podpisy o treści (...) złożyła jego żona oskarżona M. D.. Dokumenty te zostały odesłane na adres siedziby (...) SA.

(dowód: opinia grafologiczna k. 233-249, k. 445-491, zeznania świadka P. D. k. 395-396, 623-625)

Po wypełnieniu przez nieustalonego pracownika (...) SA wykropkowanych miejsc z pierwszego zobowiązania, w tym w szczególności poprzez wpisanie tam słowa „weksel”, w dniu 3 września 2008 roku do Sądu Rejonowego w Oławie został złożony pozew przeciwko W. D. na kwotę 4086,05 zł z żądaniem wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym. W uzasadnieniu pozwu wskazano, że powód dochodzi roszczenia na podstawie weksla wystawionego przez pozwanego. W dniu 10 września 2008 roku w sprawie I Nc 1120/08 Sąd Rejonowy w Oławie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym. Od nakazu tego nie zostały wniesione zarzuty i nakaz zapłaty się uprawomocnił.

(dowód: odpisy z akt sprawy I Ns 1120/08 Sądu Rejonowego w Oławie k. 24-40, 297-359)

Po wypełnieniu przez nieustalonego pracownika (...) SA wykropkowanych miejsc z drugiego zobowiązania, w tym w szczególności poprzez wpisanie tam słowa „weksel”, w dniu 4 lutego 2009 roku do Sądu Rejonowego w Oławie został złożony pozew przeciwko W. D. na kwotę 3979,42 zł z żądaniem wydania nakazu zapłaty w postępowaniu

nakazowym. W uzasadnieniu pozwu wskazano, że powód dochodzi roszczenia na podstawie weksla wystawionego przez pozwanego. W dniu 13 lutego 2009 roku w sprawie VI Nc 400/09 Sąd Rejonowy w Oławie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym. Od nakazu tego nie zostały wniesione zarzuty i nakaz zapłaty się uprawomocnił.

(dowód: odpisy z akt sprawy VI Ns 400/09 Sądu Rejonowego w Oławie k. 41-73, k. 170-203)

W. D. zmarł w dniu 2 stycznia 2013 r. Postanowieniem z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie II Ns 1331/13, wszczętej z wniosku (...) SA we W., Sąd Rejonowy w Częstochowie stwierdził, że spadek po W. D. na podstawie ustawy nabyli żona M. D., dzieci: B. G. i A. D. w 1/3 części każda z tych osób.

(Dowód: odpis aktu zgonu k. 106, k. 229, postanowienie o stwierdzeniu nabycia spadku k. 5)

A. D. zapoznał się z aktami spraw I NS 1120/08 i VI Ns 400/09 Sądu Rejonowego w Oławie i uznał on, że podpisy na złożone na dokumentach będących podstawą do wydania nakazów zapłaty, nie zostały złożone przez jego zmarłego ojca W. D., gdyż A. D. znał podpis swojego ojca i widział on, że ojciec miał trudności z pisaniem, podpisywał się w sposób niezgrabny i niezgrabny, a właściwie rysował w sposób wyuczony podpis, a nie się podpisywał. Z tego względu A. D. złożył do Prokuratury Rejonowej C. w C. zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa o którym mowa w art. 310 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. na szkodę W. D..

(dowód: zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa z załącznikami k. 1-12, zeznania świadka A. D. k. 102-103, 209-210, 407-408, 610-611)

Oskarżona M. D. jest emerytką, utrzymuje się z emerytury w wysokości 1500 zł, nie ma nikogo na utrzymaniu, nie posiada majątku, nie leczyla się psychiatrycznie, neurologiczne ani odwykowo, leczyla się z powodu wielu innych schorzeń, w tym pozostaje pod opieką kardiologa po zawale mięśnia sercowego. Ze sporządzonej opinii sądowo-psychiatrycznej wynika, że nie stwierdzono u oskarżonej objawów choroby psychicznej w rozumieniu psychozy ani upośledzenia umysłowego, natomiast rozpoznano u niej cechy zespołu psychoorganicznego. Tempore criminis biegli nie stwierdzili u oskarżonej zniesionej lub ograniczonej w stopniu znacznym zdolności rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem w rozumieniu art. 31 § 1 i 2 k.k. oraz uznali, że może ona samodzielnie brać udział w czynnościach postępowania, przy czym z uwagi na stwierdzone cechy zespołu psychoorganicznego wskazany jest udział obrońcy.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonej M. D. k. 526-528, 608-610, opinia sądowo-psychiatryczna k. 558-559, wywiad kuratora k. 551-552).

Oskarżona M. D. w postępowaniu przygotowawczym nie przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów i wyjaśniła, że nie pamięta, aby podpisywała okazane jej dokumenty, nie poznaje okazanych jej podpisów oraz że wszystkim zajmował się jej mąż. W postępowaniu przed Sądem oskarżona również nie przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów i wyjaśniła, że żadnego weksla nie widziała, ani nie podpisywała oraz że nie pamięta, żeby była taka sytuacja, żeby przyszło jakiej pismo do męża i żeby się na tym piśmie za męża podpisała. Po okazaniu jej pism z kart 180-181 oskarżona wyjaśniła, że nie widziała takich pism, nie pamięta nic takiego, nie przyznaje się do tego, że takie pisma podpisała. Po okazaniu jej pism z kart 309-310 oskarżona wyjaśniła, że nie pamięta żeby coś takiego kiedykolwiek widziała lub coś takiego podpisywała. Oskarżona wyjaśniła ponadto, że jej mąż umiał się podpisać, on umiał pisać ale pisał wolno oraz że wie że weksel podpisuje się w banku, nie wie dokładnie do czego służy, ale wydaje się jej, że on jest twardy i pisze na nim weksel, ale tak naprawdę nie wie co to jest.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonej odnośnie tego, że nie podrobiła podpisów swojego męża na okazanych jej dokumentach, gdyż wyjaśnienia te pozostają w sprzeczności ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, a w szczególności z opinią biegłego z zakresu kryminalistycznej ekspertyzy dokumentów, której wynika, że czytelne grafizmy o treści „W. D.” widniejące na przedstawionych do badań dokumentach zostały nakreślone przez oskarżoną.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka A. D., gdyż jego zeznania były szczerze, logiczne i przekonujące. Świadek w swoich zeznaniach przedstawił przede wszystkim okoliczności związane z egzekwowaniem wiarygodności przez (...) SA i zeznania te znajdują potwierdzenie w załączonych do akt sprawy dokumentach. Odnośnie sfałszowania podpisów świadek zeznał, że był pewny, że podpisy, które widział na dokumentach, nie zostały złożone przez jego ojca, co znalazło potwierdzenie w opinii grafologicznej. W ocenie Sądu wiarygodne są również zeznania świadka odnośnie tego, że nie wiedział, kto mógł ten podpis złożyć i nie podejrzewał, że mogła to zrobić jego matka, bo gdyby świadek wiedział, że zrobiła to jego matka z pewnością nie złożyłby w tej sprawie zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa.

Sąd uznał również za wiarygodne zeznania świadka P. D., gdyż także te zeznania były logiczne, konsekwentne i znalazły potwierdzenie w zgromadzonych w sprawie dokumentach. W szczególności wiarygodne są zeznania świadka odnośnie tego, że w dokumentach z naniesionym podpisem o treści „W. D.”, opisanych wyżej, wszystkie odręczne zapisy zostały uzupełnione już po odesłaniu dokumentu z podpisem pana D., bo gdyby firma (...) SA chciała zamieścić tam jakieś inne treści przed złożeniem podpisu przez dłużnika, to treść taka została by na tym dokumencie naniesiona w formie wydruku.

Sąd podzielił w całości wnioski wynikające z opinii biegłej z zakresu kryminalistycznej oceny dokumentów M. B., gdyż opinie te zostały sporządzone przez upoważnioną do tego osobę, w sposób fachowy i rzetelny, precyzyjnie i szczegółowo udzielając odpowiedzi na wszystkie postawione pytania, a opinie te nie były kwestionowane przez strony w toku postępowania.

Sąd podzielił również wnioski wynikające z opinii biegłych z zakresu psychiatrii, gdyż także ta opinia została sporządzona przez uprawnioną do tego osobę, w sposób profesjonalny i nie była kwestionowana w toku postępowania.

Sąd uznał również za wiarygodne protokoły i dokumenty załączone do akt sprawy i ujawnione w toku postępowania, nie znajdując podstaw do kwestionowania ich autentyczności i wiarygodności.

W ocenie Sądu, w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, iż to oskarżona M. D. podrobiła cztery podpisy swojego męża W. D.. Sama oskarżona okoliczności tej zaprzeczyła, przy czym zaprzeczenie to oparła przede wszystkim na niepamięci, natomiast okoliczność ta wynika przede wszystkim z opinii biegłej z zakresu kryminalistycznej oceny dokumentów M. B., która wskazała w swojej opinii, że podpisy te zostały nakreślone przez oskarżoną. Wątpliwości budzi jedynie to jaki charakter miały dokumenty, na których oskarżona podrobiła podpisy swojego męża, a w konsekwencji, jak to zachowanie powinno być kwalifikowane.

Oskarżyciel publiczny zarzucił oskarżonej popełnienie zbrodni z art. 310 § 1 k.k. w związku z art. 310 § 3 k.k. uznając, iż dokumenty znajdujące się na k 6 i na k. 180, opisane w części wstępnej uzasadnienia, są weksłami in blanco. Niezależnie od kwestii, czy dokumenty te rzeczywiście uważać należy za weksle, o czym będzie mowa w dalszej części uzasadnienia, stwierdzić należy, iż kwalifikacja prawna przedstawiona przez oskarżyciela publicznego jest oczywiście błędna, skoro zarzucił on oskarżonej podrobienie również podpisu na zobowiązaniach do tych weksli, a takie zachowanie wyczerpuje ewentualnie znamiona przestępstwa z art. 270 k.k., a nie zbrodni z art. 310 k.k. i prawidłowo powinna być kwalifikacja kumulatywna, obejmująca oba te przepisy w związku z art. 11 § 2 k.k. Dla prawnokarnej oceny zachowania oskarżonej kluczowe jest zatem ustalenie charakteru tych dokumentów, które prokurator nazwał weksłami in blanco, gdyż tylko w przypadku uznania ich za weksle możliwe byłoby zakwalifikowanie zachowania oskarżonej z art. 310 k.k.

Zgodnie z art. 101 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe weksel własny zawiera:

- 1) nazwę „weksel” w samym tekście dokumentu, w języku, w jakim go wystawiono;
- 2) przyrzeczenie bezwarunkowe zapłacenia oznaczonej sumy pieniężnej;
- 3) oznaczenie terminu płatności;

- 4) oznaczenie miejsca płatności;
- 5) nazwisko osoby, na której rzecz lub na której zlecenie zapłata ma być dokonana;
- 6) oznaczenie daty i miejsca wystawienia wekslu;
- 7) podpis wystawcy wekslu.

Stosownie do treści art. 102 w/w ustawy nie będzie uważany za weksel własny dokument, któremu brak jednej z cech wskazanych w artykule poprzedzającym, wyjąwszy przypadki określone w ustępach następujących:

- weksel własny bez oznaczenia terminu płatności uważa się za płatny za okazaniem
- w braku osobnego oznaczenia, miejsce wystawienia wekslu uważa się za miejsce płatności, a także za miejsce zamieszkania wystawcy,
- weksel własny, w którym nie oznaczono miejsca wystawienia, uważa się za wystawiony w miejscu, podanem obok nazwiska wystawcy.

Z powyższych przepisów wynika zatem, iż dla przyjęcia, że dany dokument jest wekslem niezbędne jest by w samym tekście dokumentu znajdowało się słowo weksel w języku, w jakim go wystawiono. W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, iż w momencie składania przez oskarżoną podpisów o treści „W. D.” na dokumentach nazwanych przez oskarżyciela publicznego w zarzutach aktu oskarżenia weksłami in blanco, nie było słowa weksel. Na każdym z tych dokumentów znajduje się wprawdzie słowo „weksel”, ale zostały ono napisane odręcznie, a z zeznań świadka P. D. wprost wynika, że wszystkie odręczne zapiski na tych dokumentach zostały naniesione już po odesłaniu tych dokumentów do (...) SA z podpisami o treści „W. D.”. Te zeznania świadka zgodne są z zasadami doświadczenia życiowego, bo gdyby spółka (...) chciała, by słowo „weksel” znajdowało się na tych dokumentach w momencie składania podpisu przez dłużnika, to niewątpliwie zostało by tam wydrukowane jeszcze przed wysłaniem tych dokumentów do dłużnika. Niezależnie od przyczyn, dla których słowo weksel zostało napisane na tym dokumencie dopiero później nie ulega wątpliwości, iż nie było go tam w momencie podrobienia podpisów męża przez oskarżoną. Oznacza to zatem, iż oskarżona nie dopuściła się przestępstwa sfalszowania weksla in blanco, bo dokumenty, na których oskarżona sfalszowała podpisy, w ogóle nie były weksłami w rozumieniu prawa wekslowego. Nie ma przy tym znaczenia fakt, iż Sąd Rejonowy w Oławie potraktował te dokumenty jako weksle i wydał na ich podstawie nakazy zapłaty w postępowaniu nakazowym, gdyż stosownie do treści art. 8 § 1 k.p.k. sąd karny samodzielnie rozstrzyga zagadnienia faktyczne i prawne oraz nie jest związany rozstrzygnięciem innego sądu lub organu. Tym samym swoim zachowaniem oskarżona nie wyczerpała znamion zbrodni z art. 310 § 1 k.k. w związku z art. 310 § 3 k.k. Nie oznacza to jednak, że zachowanie oskarżonej nie jest penalizowane, gdyż wyczerpuje ono znamiona występku z art. 270 § 1 k.k.

Zgodnie z treścią art. 270 § 1 k.k. karze określonej w tym przepisie podlega ten, kto, w celu użycia za autentyczny, podrabia lub przerabia dokument, lub takiego dokumentu jako autentycznego używa. Nie ulega wątpliwości, iż oskarżona dokonała podrobienia dokumentów w postaci dwóch dokumentów wystawionych na rzecz (...) SA w celu zabezpieczenia innego zobowiązania finansowego wynikającego z umów zawartych przez jej męża ze (...) SA oraz dwóch zobowiązań opatrzonych datą 7 maj 2008 r., gdyż złożyła na podpisy o treści „W. D.”, podrabiając w ten sposób podpisy swojego męża. Nie ulega również wątpliwości, iż zrobiła to w celu użycia za autentyczny, gdyż dokumenty te zostały jako autentyczne użyte poprzez odesłanie ich do (...) SA. Oskarżona jest osobą dojrzałą, o dużym zasobie doświadczenia życiowego, zdającą sobie sprawę z konsekwencji zachowania niezgodnego z prawem, a zatem jej zachowanie uznać należy za zawinione.

Zdaniem Sądu pomimo wyczerpania przez oskarżoną znamion występku z art. 270 § 1 k.k. brak jest podstaw do skazania oskarżonej, gdyż wystarczającą reakcją karną wobec oskarżonej jest warunkowe umorzenie postępowania.

Zgodnie z treścią art. 66 § 1 k.k. Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. W ocenie Sądu wszystkie przesłanki wskazane w art. 66 § 1 k.k. w przypadku oskarżonej zostały spełnione.

W szczególności zdaniem Sądu wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne. Oskarżona podrobiła podpisy swojego męża na opisanych wyżej dokumentach, przy czym nie udało się jednoznacznie ustalić powodów takiego zachowania, gdyż oskarżona nie przyznała się do zarzucanego jej czynu i w tym zakresie nie składała wyjaśnień. Należy jednak zauważyć, iż jak wynika z zeznań świadka A. D., a zwłaszcza opinii biegłej M. B. (k. 239), W. D. miał trudności z pisaniem i jego pismo cechował brak wyrobienia, co mogło być przyczyną złożenia tych podpisów przez oskarżoną. Dla ocenie społecznej szkodliwości czynu istotne znaczenie ma to, że W. D. nie miał obowiązku podpisania tych dokumentów, a podpisanie ich przez oskarżoną spowodowało jedynie negatywne konsekwencje w postaci wytoczenia przez (...) SA spraw cywilnych i uzyskanie nakazów zapłaty w postępowaniu nakazowym, do czego by nie doszło, gdyby dokumenty te nie zostały podpisane, a wierzyciel musiałby dochodzić swych roszczeń na zasadach ogólnych, ryzykując podniesienie zarzutu przedawnienia roszczeń.

Zdaniem Sądu postawa oskarżonej, jej właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia wskazują na to, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegała porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Oskarżona jest osobą dojrzałą, a wręcz w podeszłym wieku i nie była karana za żadne przestępstwo, w tym przestępstwa przeciwko wiarygodności dokumentów. Dodatkowo jest osobą schorowaną i sama konieczność uczestniczenia w postępowaniu w charakterze oskarżonej była dla niej przeżyciem traumatycznym i pozwoliła zrozumieć niewłaściwość swojego zachowania. Należy mieć również na uwadze, iż od popełnienia czynu upłynął już okres blisko dziewięciu lat. Tym samym w ocenie Sądu wystarczające jest wobec oskarżonej warunkowe umorzenie postępowania karnego.

Należy również zauważyć, iż Sąd zastosował wobec oskarżonej przepisy obowiązujące obecnie, gdyż przepisy obowiązujące do 30 czerwca 2015 roku nie były dla oskarżonej względniejsze, gdyż nie pozwalały na warunkowe umorzenie postępowania w sprawie o przestępstwo z art. 270 § 1 k.k., z uwagi na to, że w takich sprawach nie występuje pokrzywdzony, z którym sprawca mógłby się pojednać w rozumieniu art. 66 § 3 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r.

Na podstawie art. 44 § 2 k.k. Sąd orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci:

- dokumentu nazwanego weksel własny znajdującego się na k. 21 akt sprawy cywilnej VI Nc 400/09 Sądu Rejonowego w Oławie,
- dokumentu nazwanego weksel własny znajdującego się na k. 20 akt sprawy cywilnej I Nc 1120/08 Sądu Rejonowego w Oławie,
- zobowiązania z dnia 7 maja 2008 roku znajdującego się na k. 401 akt,
- zobowiązania z dnia 7 maja 2008 roku znajdującego się na k. 403 akt,

gdyż dowody te służyły do popełnienia przestępstwa, znajdują się na nich podrobione podpisy i nie powinny występować w obrocie prawnym.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych Sąd zwolnił oskarżoną od obowiązku ponoszenia kosztów postępowania i obciążył wydatkami Skarb Państwa uznając, iż ze względu na jej sytuację majątkową i rodzinną, a także wysokość dochodów wynoszących 1500 zł miesięcznie i

konieczność przeznaczania tych środków w dużej części na leczenie, obciążenie jej kosztami postępowania byłoby dla niej nadmiernie uciążliwe.